

den virkelighed, som det her drejer sig om. For nu at tage et meget konkret eksempel, kan man jo godt gå til yderlighederne og så sige, at for at undgå dødsfald i trafikken sætter vi hastigheden ned til 5 km/t. Så er der i hvert tilfælde ikke nogen, der vil dø i trafikken, ikke af andet end måske af kedsomhed.

Det er jo den problemstilling, som også gør sig gældende her. Vi har nogle ting, der skal vejes op imod hinanden, og for at få et ordentligt beslutningsgrundlag, for hele tiden at få en udvikling i debatten, bliver vi nødt til at have en løbende diskussion, bl.a. om det forslag, som behandles her i dag. Den vil jeg godt tage.

Men det er altså ikke det samme som at sige, at herefter kan vi så fra i morgen bare sige, at alt, der pr. definition er farligt, forbyder vi, for det har også nogle omkostninger.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg forstår meget vel, at der skal være nogle overgangsregler, men vi har jo netop tradition for, at Det Radikale Venstre på andre områder, f.eks. når det drejer sig om det ydre miljø, ikke er bange for at bruge ordet »påbud«, f.eks. omkring herbicider. Kunne man tænke sig, at Det Radikale Venstres syn på det ydre miljø kunne flytte ind bag fabriksporten, og at man dér f.eks. kunne sige: O.k., der kan være farlige stoffer, som vi laver en 5-årig overgangsordning for, så vi får en udfasning dér? Det kunne dreje sig om opløsningsmidler, det kunne dreje sig om kvartssand, hvor det er utrolig veldokumenteret, at det er til skade.

Eller mener Det Radikale Venstre, at man skal have en politik for det ydre miljø og en helt, helt anden for miljøet inde på fabrikken?

Thorkild B. Frandsgaard (FP):

Med det her lovforslag fra Enhedslisten er det meningen, at der skal strammes yderligere op på miljølovgivningen. Virksomhederne skal have pålagt krav om, at der hele tiden skal ske en løbende vurdering af anvendte materialer med henblik på at forbedre arbejdsmiljøet.

Der sker da allerede i dag ude på virksomhederne en løbende kontrol hele tiden af, hvilke materialer og kemikalier der bruges. Vi har en skrap lovgivning herhjemme, men de, der har med eksport at gøre, ved også, at der stilles krav udefra, så den løbende vurdering er der allerede. Det vil være forkert at gå ind og lovgive på det område.

Virksomhedernes klageadgang skal begrænses, så virksomhederne ikke har nogen klagemuligheder, hvis de bliver pålagt nogle krav fra Arbejdstilsynet, som de synes er urimelige. Selvfølgelig skal den mulighed være der i et retssamfund.

Arbejdstilsynet skal have en betydelig større rolle, end det har nu, idet tilsynet skal tildeles rollen som en uvildig instans, der skal skære igennem, såfremt der ikke kan opnås enighed ude på arbejdspladserne, altså ude på virksomhederne.

Jeg må sige til forslagsstillerne, at rollen som instans, der kan skære igennem med påbud og krav til arbejdspladserne og virksomhederne, har Arbejdstilsynet. Det ved enhver virksomhedsejer. I øvrigt er der ingen grund til at lave om på den lovgivning, vi har på det område, for i langt, langt de fleste tilfælde klares det mellem Arbejdstilsynet og virksomhederne. Det vil være forkert at tage det yderligere op over for den ene eller den anden part.

I Fremskridtspartiet mener vi faktisk, at vi har så rigeligt med lovgivning på hele det her område, at vi må stoppe nu. Et af de seneste eksempler var kravet om, at der skulle udarbejdes arbejdspladsbeskrivelser for hver enkelt medarbejder såvel i produktionen som på kontorer. Hver enkelt medarbejder skulle udfylde syv siders skema, hvilket var uoverkommeligt for den enkelte medarbejder. Virksomhedernes ejere måtte ansætte konsulenter til at hjælpe med at udfylde dem, og hvad nytte er det så til? Men der var jo nogle, der kom til at leve af at sætte det i gang. Dette bare for at nævne et eksempel på, at vi er ved at gå over gevind.

Derfor mener vi i Fremskridtspartiet, at vi skal til at stoppe op. Vi skal ikke lovgive for systemets skyld, men vi skal gøre det for medarbejdernes og virksomhedernes skyld. Det er jo paradoksalt, at Danmark har den skrappeste lovgivning overhovedet i verden både på arbejdsmiljøområdet og andre områder inden for erhvervslivet.

Jeg har haft medarbejdere, der har arbejdet ude i erhvervslivet, men når det drejer sig om, hvad de foretager sig i deres fritid, så hænger det ikke sammen. Det gælder, hvor højt der kan spilles på diskotek i forhold til, hvor lidt støj der må være på en virksomhed, og det drejer sig om sikkerhedsudstyr under fritidsarbejde i forhold til sikkerhedsudstyret på en arbejdsplads. Medarbejderen kan gøre, hvad han vil i sin fritid. Det bliver nævnt, at de arbejdsulyk-